

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่องการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอล : กรณีศึกษา รายวิชา 281-156 บาสเกตบอล ได้แบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอล และผู้วิจัยได้อภิปรายผลดังต่อไปนี้

1. การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลได้วิเคราะห์ค่าทางสถิติเพื่อพิจารณาคุณภาพของแบบทดสอบโดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอล โดยความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน เป็นผู้พิจารณาตัดสินแล้วนำมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมความสอดคล้อง (IC) ของข้อทดสอบทักษะการรับ-ส่งลูกบาสเกตบอลสองมือระดับอก ทักษะการรับ-ส่งลูกบาสเกตบอลสองมือกระดอนพื้น ทักษะการเลี้ยงลูกบาสเกตบอลมือเดียวระดับต่ำ ทักษะการเลี้ยงลูกบาสเกตบอลมือเดียวระดับสูงเพื่อเข้ายิงประตูแบบเลย์อัฟ ทักษะการยิงประตูใต้แป้น สลับทางซ้าย-ขวา ทักษะการยิงประตูระยะ 3 เมตร ในรัศมี 30 และ 120 องศา สลับทางซ้าย-ขวา ทักษะการยิงประตูระยะ 3 เมตร ในรัศมี 60 และ 150 องศา สลับทางซ้าย-ขวา ทักษะการยิงประตูระยะจุดโทษในภาพรวมทั้งหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.83 ซึ่งหากพิจารณาแต่ละรายการแล้วพบว่า มีค่าเท่ากับ 0.80, 0.80, 0.88, 0.86, 0.88, 0.82, 0.84 และ 0.82 ตามลำดับ ซึ่งหากพิจารณาตามเกณฑ์พิจารณาของ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2538 : 117) พบว่า ค่าดัชนีความสอดคล้อง ทั้งฉบับมีค่าสูงกว่า 0.5 ซึ่ง พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2538 : 117) ได้กล่าวว่า ถ้าค่าดัชนี (IC) ที่คำนวณได้มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ข้อคำถามนั้นก็เป็นตัวแทนลักษณะเฉพาะของกลุ่มพฤติกรรมนั้น ถ้าข้อคำถามใดมีค่าดัชนีต่ำกว่า 0.5 ข้อคำถามนั้นก็ถูกตัดออกไปหรือต้องนำไปปรับปรุงแก้ไขใหม่ให้ดีขึ้น จากแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาที่สามารถนำไปใช้ในการทดสอบเพื่อวัดสิ่งที่ต้องการได้อย่างถูกต้อง ครบถ้วนตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับ สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ (2542 : 54) กล่าวว่า ถ้าต้องการวัดความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลโดยกำหนดทักษะต่างๆ ที่เป็นองค์ประกอบของการเล่นบาสเกตบอลเป็นองค์ประกอบในการทดสอบ ทักษะเหล่านั้นอาจจะกำหนดขึ้นโดยครูพลศึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญ เช่น การยิงประตู การรับส่งบอล และการเลี้ยงบอล แล้วนำไปสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดองค์ประกอบนั้นๆ แบบทดสอบนั้นสามารถใช้วัดทักษะในการเล่นบาสเกตบอลได้จริง ดังนั้นแสดงว่าแบบทดสอบความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลดังกล่าวก็จะมีค่าความเที่ยงตรงตามเหตุผลและเที่ยงตรงตามเนื้อหา

1.2 การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอล โดยวิธีการวัดซ้ำ (test-retest) มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ด้วยวิธีของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient) พบว่า แบบทดสอบทักษะการรับ-ส่งลูกบาสเกตบอลสองมือระดับอก ทักษะการรับ-ส่งลูกบาสเกตบอลสองมือกระดอนพื้น ทักษะการเลี้ยงลูกบาสเกตบอลมือเดียวระดับต่ำ ทักษะการเลี้ยงลูกบาสเกตบอลมือเดียวระดับสูงเพื่อเข้ายิงประตูแบบเลย์อัฟ ทักษะการยิงประตูใต้แป้น สลับทางซ้าย-ขวา ทักษะการยิงประตูระยะ 3 เมตร ในรัศมี 30 และ 120 องศา สลับทางซ้าย-ขวา ทักษะการ

ยิงประตูระยะ 3 เมตร ในรัศมี 60 และ 150 องศา สลับทางซ้าย-ขวา ทักษะการยิงประตูระยะจุดโทษ ในภาพรวมทั้งหมดมีค่าเท่ากับ 0.88 ซึ่งหากพิจารณาแต่ละรายการแล้วพบว่า มีค่าเท่ากับ 0.84, 0.92, 0.82, 0.80, 0.88, 0.93, 0.92 และ 0.95 ตามลำดับ ในการทดสอบซ้ำนั้นเป็นการวัดความคงที่ (Measure of Stability) ของคนกลุ่มเดียวกัน 2 ครั้ง ระยะเวลาห่างกัน 1 สัปดาห์ ได้คะแนนมา 2 ชุด นำไปหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ถ้าได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูง (หรือใกล้เคียงกัน) ก็แสดงว่า เครื่องมือนั้นมีค่าความเชื่อมั่นสูง และนำค่าที่ได้ไปพิจารณากับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อมั่นของ Kirkendall et al. (1987:71-79) ที่กำหนดไว้ดังนี้ 0.00-0.59 อยู่ในเกณฑ์ต่ำ 0.60-0.79 อยู่ในเกณฑ์ ยอมรับ 0.80-0.89 อยู่ในเกณฑ์ดี และ 0.90-1.00 อยู่ในเกณฑ์ดีมาก จึงสรุปได้ว่าแบบทดสอบทักษะ กีฬาบาสเกตบอล มีค่าความเชื่อมั่นในภาพรวม อยู่ในเกณฑ์ดี ดังที่ บุญส่ง โกสะ (2542: 185) ที่ได้กล่าวถึงความเชื่อมั่นไว้ว่า เมื่อทำการวัดแล้ว ผลที่ได้จากการวัดมีความเหมือนกันใกล้เคียงกันไม่มีความแตกต่างทุกครั้งก็แสดงให้เห็นว่ามีความเชื่อถือได้ และยังสอดคล้องกับ ผาณิต บิลมาศ (2530: 39) ที่กล่าวไว้ว่า แบบทดสอบที่นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างเดิม 2 ครั้งได้ผลการทดสอบ เท่าเดิมหรือ ใกล้เคียงกัน แสดงว่าแบบทดสอบนั้นมีความเชื่อถือได้ การทดสอบแบบนี้เป็นการทดสอบดูความคงที่ (Stability) ของเครื่องมือการคำนวณจะเป็นการหาความสัมพันธ์ด้วยวิธีของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ที่คำนวณได้โดยวิธีนี้ เรียกว่าค่าสัมประสิทธิ์ของความคงที่ (ยุทธ ไทยวรรณ. 2552 :75)

1.3 การหาค่าความเป็นปรนัย (Objectivity) ของแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลโดยการ หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนของผู้ประเมิน 2 ท่าน (tester) ทำการประเมินความสามารถของกลุ่ม ตัวอย่างจากแบบทดสอบ ถ้าคะแนนของผู้ประเมินทั้ง 2 ท่านใกล้เคียงกันหรือเหมือนกัน แสดงว่า แบบทดสอบมีความเป็นปรนัย จากการศึกษาพบว่า แบบทดสอบทักษะการรับ-ส่งลูกบาสเกตบอลสอง มือระดับอก ทักษะการรับ-ส่งลูกบาสเกตบอลสองมือระดับหน้า ทักษะการเลี้ยงลูกบาสเกตบอลมือ เดี่ยวระดับต่ำ ทักษะการเลี้ยงลูกบาสเกตบอลมือเดี่ยวระดับสูงเพื่อเข้ายิงประตูแบบเลย์อัพ ทักษะการยิง ประตูได้แป้น สลับทางซ้าย-ขวา ทักษะการยิงประตูระยะ 3 เมตร ในรัศมี 30 และ 120 องศา สลับ ทางซ้าย-ขวา ทักษะการยิงประตูระยะ 3 เมตร ในรัศมี 60 และ 150 องศา สลับทางซ้าย-ขวา ทักษะ การยิงประตูระยะจุดโทษ ในภาพรวมทั้งหมด มีค่าความเป็นปรนัย เท่ากับ 0.92 ซึ่งหากพิจารณาแต่ละ รายการแล้วพบว่า มีค่าเท่ากับ 0.95, 0.96, 0.88, 0.90, 0.88, 0.91, 0.92 และ 0.97 ตามลำดับ และ นำค่าที่ได้ไปพิจารณากับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อมั่นของ Kirkendall et al. (1987:71-79) ที่กำหนดไว้ข้างต้น จึงสรุปได้ว่าแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอล มีค่าความเป็นปรนัยในภาพรวม อยู่ ในเกณฑ์ดีมาก ดังที่ บุญส่ง โกสะ(2547:96) กล่าวว่า ความเป็นปรนัยสามารถหาได้โดยใช้การหา สหสัมพันธ์เช่นเดียวกับการหาค่าความเชื่อถือได้ ค่าความเป็นปรนัยควรอยู่ในระดับ 0.80 ขึ้นไป) เนื่องจากค่าที่ต่ำแสดงว่าผู้ให้คะแนนมีการให้นาหนักแก่องค์ประกอบต่างๆ ของทักษะแตกต่างกัน ซึ่ง สอดคล้องกับ Baumgartner & Jackson (1991: 143-144) ได้กล่าวถึงความปรนัยของ แบบทดสอบ โดยสรุปว่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบทางพลศึกษาสามารถศึกษาได้จากการ

คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนผู้ใช้แบบทดสอบ 2 คน นอกจากนี้ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2538 : 128) ได้กล่าวว่า คุณภาพด้านความเป็นปรนัยของเครื่องมือเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเครื่องมือวิจัยทุกชนิด เพราะถ้าเครื่องมือมีความเป็นปรนัยแล้ว จะทำให้เครื่องมือเกิดความเที่ยงตรงและเชื่อมั่นสูงขึ้นด้วย

2. การสร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) ของแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอล โดยการแปลงคะแนนดิบเป็นคะแนนมาตรฐานที่ (T-score) และคำนวณแบ่งระดับความสามารถทักษะนักศึกษาชายและหญิงทุกรายการออกเป็น 5 ระดับ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก สอดคล้องกับ สิริธร จิตชัย (2547: บทคัดย่อ) ได้แบ่งเกณฑ์ทักษะบาสเกตบอลของนักศึกษาชาย วิทยาลัยพลศึกษา โดยใช้คะแนน (T-score) เป็นเกณฑ์ระดับสูงมากตรงกับคะแนนที่ 59 คะแนนขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนที่ระหว่าง 55-58 คะแนน ระดับปานกลางตรงกับคะแนนที่ระหว่าง 46-54 คะแนน ระดับต่ำตรงกับคะแนนที่ระหว่าง 42-45 คะแนน และระดับต่ำมากตรงกับคะแนนที่ 41 คะแนนลงมา อนุศักดิ์ ตั้งปณิธานวัฒน์ และจารึก สระอิส (2552 : 48-50) ได้ศึกษาวิจัยการสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาเปตองสำหรับนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียน รายวิชา 281-220 เปตอง มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี โดยการแปลงคะแนนดิบ เป็นคะแนนมาตรฐาน “ที” (T-score) แบ่งระดับความสามารถทักษะกีฬาเปตองนักกีฬาชายและหญิงทุกรายการออกเป็น 5 ระดับ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก ในทักษะการโยนลูกเลียด ลูกโด่งระยะกึ่งโด่ง ลูกโด่งระยะโด่ง ลูกตีแบบเลียดลูกตีแบบสองจังหวะ และลูกตีแบบถึงตัว

สรุปและข้อเสนอแนะ

แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสามารถนำไปทดสอบกับนักศึกษา ระดับปริญญาตรีได้ เนื่องจากเป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มีความเชื่อมั่น และมีความเป็นปรนัยอยู่ในเกณฑ์ดี ครอบคลุมทักษะกีฬาบาสเกตบอลทั้งหมด นอกจากนี้ผู้วิจัยได้แบ่งข้อเสนอแนะออกเป็น 2 ประเด็นดังนี้

1. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ ไม่ควรนำไปทดสอบกับนักศึกษาที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างจากประชากรที่ทำการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งหากจะนำไปทดสอบควรปรับปรุงรายละเอียดต่างๆ เพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถของประชากรที่จะนำไปทดสอบ นอกจากนี้สถานที่ที่ใช้ในการเก็บข้อมูลควรมีลักษณะใกล้เคียงกันในช่วงเวลาเดียวกันในแต่ละครั้ง

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาการสร้างแบบฝึกทักษะบาสเกตบอลโดยใช้กระบวนการจิตตปัญญา